POHOD PO E7 (ŽUŽEMBERK – DOBRNIČ) (12. 05. 2013)

Težke deževne kaplje so še vedno padale na razmočeno zemljo. Čeprav je vremenska napoved obetala, da se bodo postopno posušile, se nizki sivi oblaki niso trgali. Misel na popoldanski pohod ni bila ravno obetavna. Visoke mokre trave in blatne poti nas bodo močile od spodaj, kaplje dežja pa še od zgoraj.

Pogumni se zlepa ne predajo! Še vedno je rahlo rosilo, ko smo se z avtom odpeljali proti Žužemberku. Malo pred ciljem smo naleteli na suhe ceste. Le dobrih deset kilometrov je Žužemberk oddaljen od doma, pa je bila mikroklima povsem drugačna. Na zbirnem mestu je že čakalo nekaj pohodnikov. Ob dogovorjeni uri se nas je zbralo 15 (dvanajst iz Dobrniča in trije Žužemberčani). Prejšnje leto nas je bilo več, vreme je marsikoga odvrnilo od prvotne namere, da se nam pridruži.

Počasi smo zakoračili po evropski pešpoti E7, ki je tudi pot Mare Rupene. Prvotni poti mimo spomenika na Cvibljah smo se zaradi visokih mokrih trav izognili in se usmerili skozi naselje Cviblje in se znašli na poti pod spomenikom. Nadaljevali smo po kolovozu, ki je bil mestoma preplavljen. Blatu se nismo mogli izogniti, pa tudi visokim travam ne. V naselje Reber smo že prišli blatni in mokri do kolen. Pri zadnji hiši v vasi, kjer imajo na steno prislonjena, žal že nekoliko obledela slamnata kolesarja na starem kolesu, nas je lastnik ustavil in nas pogostil z žganjem.

Naprej je pot potekala po gozdu in travnikih, ni bila pa več tako mokra in blatna. Oblaki so se trgali, mestoma je posijalo sonce. Prišli smo v naselje Vrtače in se usmerili proti sosednemu naselju Volčje jame. Pred nami so se med potjo občasno odpirali razgledi na gozdnato pokrajino občine Žužemberk in vinske gorice Lisca.

V Volčjih jamah smo prišli do hiše Tomaža Bukovca. Izza kovane ograje, kjer so bila vrata na stežaj odprta, smo se znašli pred lepo obnovljeno staro hišo z majhnimi okni s polkni ter prečudovitim starim balkonom, ki je spominjal na zaprti »gank«, ter prav tako obnovljenim gospodarskim poslopjem. V poslopju je bil pravi muzej starin, v kaminu je gorel ogenj. Tomaž nam je pričel razlagati o jamah, ki se nahajajo na našem območju. Večino teh jam smo tudi poznali, nismo pa vedeli, da so jih raziskali že zelo zgodaj, in njihovih osnovnih tehničnih podatkov. Škoda da nismo imeli več časa, saj je Tomaž jamar in bi nam lahko povedal tudi precej svojih jamarskih izkušenj, poleg tega pa ima na računalniku naložene tudi posnetke teh jam. Spili smo čaj, sladkan z regratovim medom, in se podali na nadaljevanje poti.

Sledil je spust. Spet smo hodili po travah, polnih poljskega cvetja, ki je iz naših intenzivno košenih travnikov že popolnoma izginilo. Visoke trave je nekoliko že osušilo sonce, ki se je postopoma izvijalo izza oblakov. Po spustu smo še nekaj časa hodili po ravnimi, kmalu pa prišli do podnožja Lisca. Pred nami je bil vzpon po suhi in asfaltirani poti. Pri Martinovem klancu smo se obrnili in pričeli prečiti vinske gorice. Med potjo smo opazovali bogastvo in arhitekturne zasnove zidanic, ki jih vse bolj spodrivajo sodobne stavbe, bolj podobne stanovanjskim stavbam kot zidanicam.

Starih zidanic je le še za vzorec. Škoda, da z neustreznimi gradbenimi posegi tudi tem ralitetam gospodarji postopna odvzemajo vrednost. Stara in dobro obnovljena pa je zidanica Šuštarjevih iz Dobrniča. Zanimiva je njena zunanjost, polna starim pa je tudi njena notranjost. Gospodar nam je prijazno odprl vrata in nas pogostil.

Ko smo prišli do Majdine počitniške hiše, kjer smo bili spet postreženi, smo se razšli. Pet udeležencev je odhitelo naprej še proti piramidi na vrhu Lisca in nato v Dobrnič, Žužemberčane je Majda odpeljala v Žužemberk, drugi pa smo odšli do glavne ceste Dobrnič – Žužemberk in se z avtomobili odpeljali proti domu. Domov smo se vrnili dobre volje. Ponovno se je potrdilo, da imajo pogumni srečo ne le z novimi znanstvi in lepimi doživetji temveč tudi z vremenom.
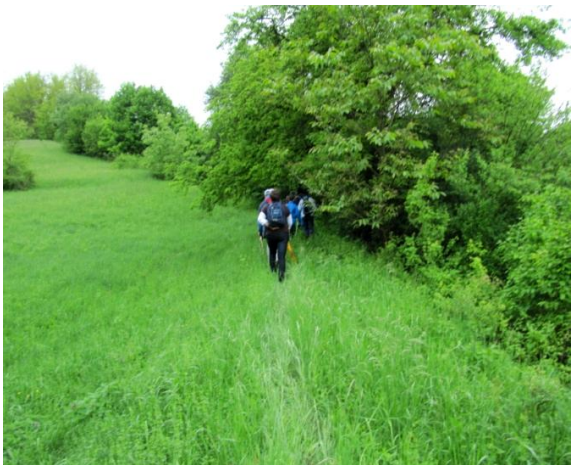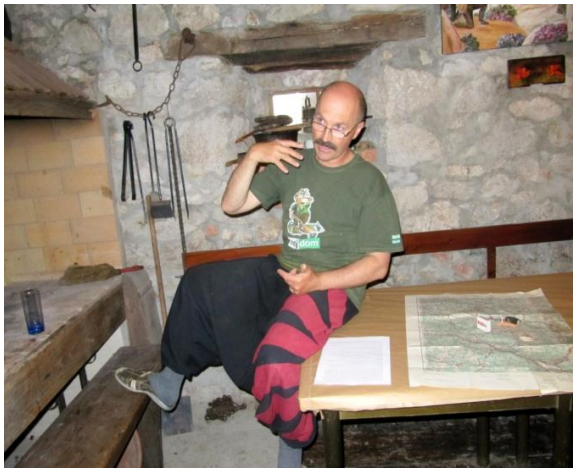
Tekst in fotografije: A. Murn